

Obžalovaný, skúšaný šofér z povolania, sám trocha podnapilý, prevzal v noci na žiadosť opilého majiteľa auta riadenie jeho vozu. Išiel s autom neprímerane veľkou rýchlosťou, majúc rozžaté len jedno svetlo a nedávajúc výstražné znamenie, po nesprávnej strane cesty tak neopatrne, že sa srazil s protiidúcim cyklistom a spôsobil mu poranenia, ktoré sa hojily šesť týždňov. O b a s ú d y n i ž š í c h s t o l í c kvalifikovaly trestný čin obžalovaného ako prečin ťažkého poškodenia tela z nedbalosti podľa § 310, odst. 2 tr. zák.

N a j v y š š í s ú d zmätočnú sťažnosť obžalovaného zčasti odmietol a zčasti zamietol.

Z d ô v o d o v:

Zmätok podľa § 385, č. 1 b) tr. p. uplatňuje sťažovateľ námietkou, že viedol auto len z ochoty na požiadanie opilého majiteľa auta, a že tedy neriadil auto vo výkone svojho povolania, takže kvalifikácia podľa § 310, odst. 2 tr. z. nie je správna. Námietka neobstojí. Obžalovaný je šoférom z povolania a majiteľ auta poveril ho riadením auta, pretože vedel, že riadenie auta je jeho povolaním, tedy zrejme nielen preto, že obžalovaný preukázal skúškou spôsobilosť riadiť auto, ale hlavne preto, že obžalovaný je šoférom z povolania. Obžalovaný tedy v tomto prípade pri riadení auta vykonával svoje povolanie. Pri tom nezáleží na tom, či obžalovaný prevzal riadenie auta z ochoty.

Čís. 5994.

Do nařízení vydaného podle § 11, odst. 3 tiskové novely (zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky min. sprav. čís. 145/1933 Sb. z. a n.) není řádného opravného prostředku.

Předmětem sankce § 11, odst. 3 tiskové novely může být jen tiskopis, v němž byla uveřejněna zpráva, pro niž došlo k trestnímu řízení a k rozhodnutí o ručení ve smyslu § 10 cit. zákona.

Totožnost tiskopisu není však rušena pouhou změnou jeho označení. Otázku, zda jde o týž tiskopis, jest i v případech § 9, odst. 3 a § 11, odst. 4 tisk. nov. řešiti obdobně podle § 14, odst. 3 tisk. nov. a § 34, čís. 3 zákona na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 13. října 1937, Zm II 321/37.)

Srovnej rozh. čís. 2669, 3528 Sb. n. s. tr.

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmatečnú stížnosť obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 9, odst. 3 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmatečnú stížnosť uplatňujúci číselně důvody zmatečnosti podle čís. 9 b) a 10 § 281 tr. ř. — správně jen čís. 9 a) — nelze přiznati oprávnění.

Pokud jde o obžalovaného A., domáhá se stížnost beztrestnosti souzeného činu na podkladě námitky, že v době, kdy tento stěžovatel vydával podle zjištění periodický tiskopis »M.«, nebyl ještě v právní moci soudní zákaz, aby jeho vydávání bylo zastaveno, neboť podal proti onomu nařízení stížnost. Stěžovatel uplatňuje, že je mylný náhled zastávaný rozsudkem, že do nařízení vydaného podle § 11, odst. 3 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 145/1933 Sb. z. a n. není vůbec přípustný opravný prostředek stížnosti.

Je správné, že stěžovatel podal proti usnesení krajského soudu ze dne 9. října 1936, které mu bylo doručeno 20. října 1936, stížnost dne 29. října 1936. Než do nařízení vydaného podle § 11, odst. 3 cit. zák. není řádného opravného prostředku, neboť ani toto zákonně ustanovení, ani jiné ustanovení zákona, o který jde, nepřiznává osobám nařízením tím dotčeným opravné prostředky a jeho přípustnost nelze dovoditi ani z ustanovení trestního řádu. Právem odmítl proto vrchní soud dne 21. listopadu 1936 stížnost nahoře uvedenou jako nepřípustnou. Účastníkům nařízením postiženým zbývá proto jen možnost instančního postupu podle § 15 tr. ř., který nemá odkladného účinku. Ostatně neshledal vrchní soud ani s tohoto hlediska důvodu k zakročení.

Je tudíž právní stanovisko, o které opírá stížnost beztrestnost skutku stěžovatele A., mylné. Ustanovením § 12, odst. 3 zákona, o který jde, je upravena jediné a výhradně přípustnost opravných prostředků jednak do rozhodnutí soudního, kterým bylo uloženo zúčastněným osobám (t. j. podle § 10 vlastníku a vydavateli periodického tiskopisu) ručení ve smyslu § 10 tisk. novely, jednak i do jiných částí rozsudku, než kterými jim bylo uloženo zmíněné ručení. Dovozuje tudíž stížnost z tohoto ustanovení zřejmě neprávem přípustnost opravných prostředků do nařízení ve smyslu § 11, odst. 3 nov.

Zmateční stížnost se sama ani nepokouší popřít, že tu byly zákonné předpoklady nařízení ze dne 9. října 1936, že totiž útraty trestního řízení, zvláště náklady právního zastoupení soukromého žalobce, za jichž zaplacení bylo v rozsudku vysloveno podle § 10 tisk. nov. z r. 1924 ručení stěžovatele jako vlastníka a vydavatele periodického časopisu »M.«, nebyly zaplacený do 15 dnů od právní moci rozhodnutí o tom. Návrh soukromého žalobce, aby bylo nařízeno zastavení vydávání tiskopisu, byl obžalovanému doručen k vyjádření, aniž se obžalovaný vyjádřil v dané lhůtě. Případný předpoklad obžalovaného, že může přes zmíněné nařízení soudu periodický tiskopis vydávati až do vyřízení své stížnosti, jest jen mylným výkladem zákonné skutkové podstaty »dalšího vydávání periodického tiskopisu, jehož vydávání bylo zastaveno«, tudíž omylem právním, a nemůže proto stěžovatele zbaviti viny (§§ 3, 233 tr. z.). Je proto zmateční stížnost, pokud napadá výrok odsuzující obžalovaného A., bezdůvodná.

Ohledně obžalovaného B. uplatňuje stížnost, že periodický tiskopis, jež vydával tento obžalovaný, není totožný s tiskopisem, jehož vydávání bylo zastaveno, takže soud v jeho činnosti neprávem shledal přešoupení zákazu § 9, odst. 3 (§ 11, odst. 4) tisk. nov. z r. 1924.

Usnesením krajského soudu, o němž byla nahoře zmínka, jakož i dalším usnesením téhož soudu ze 17. listopadu 1936 bylo ovšem nařízeno, aby bylo až do splnění povinnosti nahraditi soukromým žalobcům útraty trestního řízení zastaveno vydávání periodického tiskopisu »M.« Obžalovaný B. vydal pak v době v rozsudku uvedené, tedy po vydání zmíněných soudních nařízení, periodický tiskopis nesoucí titul »Mn.« (pozn. red.: poněkud pozměněný).

Předmětem sankce § 11, odst. 3 tisk. nov. může býti arci jen týž tiskopis, v němž byla uveřejněna zpráva, pro kterou došlo k trestnímu řízení a rozhodnutí o ručení ve smyslu § 10 cit. zák. Jen na toho, kdo vydává týž časopis i po zastavení jeho vydávání, se vztahuje trestní sankce § 9, odst. 3 (§ 11, odst. 4) tisk. nov. Pouhá změna titulu tiskopisu není však tak závažná, že je tím dotčena totožnost tiskopisu, jak je zřejmo již z ustanovení § 10 zák. o tisku. Je-li tiskopis vydáván dále pod jiným označením, jest i v případě § 9, odst. 3 a § 11, odst. 4 tisk. nov. postupovati podle obdoby § 14, odst. 3 téže novely a § 34, č. 3 zák. na ochr. rep. (S t e i n e r, Schutz der Ehre k § 7 a 9 nov., str. 125 a 126).

Rozsudek zjišťuje z doznání samého stěžovatele, že vydával, když bylo soudem zastaveno vydávání periodického tiskopisu »M.«, podle usnesení župní rady časopis dále pod označením »Mn.«, že tiskopis byl veden v témže duchu, že jeho úprava, forma, redakce i administrace, a šekový účet u banky zůstaly stejné jako dříve. Těmito skutečnostmi je logicky opodstatněno zjištění rozsudku, že byl změněn pouze titul tiskopisu, a že se obžalovaný vydáváním tiskopisu pod novým (náhradním) označením snažil obcházeti zákaz dalšího vydávání periodického tiskopisu »M.«; je tedy správně odůvodněn rozsudkový závěr, že obžalovaný vydával dále periodický tiskopis, jehož vydávání bylo zastaveno. Stížnost, nepopírající vědomí obžalovaného o soudním nařízení, aby další vydávání periodického tiskopisu »M.« bylo zastaveno, jehož zjištění je obsaženo v předpokladu rozsudku, že účelem vydávání »Mn.« obžalovaným bylo obcházení řečeného zákazu — nevychází ve svých vývodech, jimiž je napadán závěr o totožnosti tiskopisu, z e s o u h r n u hořejších zjištění, nýbrž omezuje se na popření věcné správnosti a přesvědčivosti jednotlivých zjištění. Neprovádí tak dovolaný zmatek hmotněprávní po zákonu (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.). Okolnost jí zdůrazňovaná, že vydávání »Mn.« bylo ohlášeno zvláště úřadu bezpečnosti, není směrodatná pro úsudek o totožnosti tiskopisu vzhledem k zmíněnému již předpisu § 10 zákona o tisku. Pokud pak stížnost dovozuje dále, že šlo o tiskopis rozdílný od tiskopisu »M.«, poukazem na okolnost, že bylo zvláště a nově žádáno o povolení používání novinových známek, dovolává se skutečnosti rozsudkem nezjištěné. Mimo to je okolnost, že bylo obžalovaným znovu žádáno u poštovní správy o povolení sazebních a dopravních výhod, pro závěr o totožnosti tiskopisu nerozhodná, takže není třeba přihlížeti k této okolnosti ani s hlediska zmatku podle č 5 § 281 tr. ř.